

Categoria B

ADÉU POLSERA PER SEMPRE

Aquell era un d'aquells dies en què els carrers de Barcelona estaven plens de gent per tots costats. Estava arribant la primavera i la gent sortia a gaudir del bon temps.

Vaig pujar a l'autobús en direcció a la Plaça Catalunya perquè havia de fer un parell d'encàrrecs. No vaig tenir lloc per seure durant els primers deu minuts, però en una parada va baixar molta gent i, per fi, vaig poder seure i descansar. Era el lloc més proper que tenia, al costat d'un senyor d'uns seixanta anys aproximadament. Semblava un bon home. Ens vam saludar. A continuació, em va preguntar l'hora, resulta que el bus s'havia retardat i no arribava a temps a l'hora que havia quedat amb el metge. Des d'allà on érem fins al seu destí hi havia una mitja horeta de camí. Ens vam posar a parlar i vam començar a explicar-nos coses de les nostres vides. Vaig començar jo:

- Tinc vint-i-dos anys. No puc dir que sóc infeliç perquè no ho sóc, però tampoc puc dir que sóc del tot feliç. Tinc un fill de sis anys preciós, no en canviaria per a res del món. El meu marit és, sense exagerar, l'home que qualsevol dona desitja: comprensiu, atent, pacient, bon pare i ben plantat. Amb això que li explico no deu entendre el perquè no sóc del tot feliç. Tranquil, ara li dic.

En Ryan, el meu petit príncep, està en plena flor de la vida. Ell diu que està content amb la seva família i amics, però troba a faltar el fet de no tenir avis per part materna, tots els seus amics en tenen. Jo no m'atreveixo a explicar-li el perquè. Sé que algun dia o altre ho haure de fer, ha de saber la veritat. Em sento covarda per no atrevir-me, però és un tema que mai he superat del tot i quan crec que estic preparada per explicar-li tot, un nus a la gola m'ho impedeix. Ara ja fa sis anys. Com pot fer tant temps? Ho recordo com si fos ahir. Tenia setze anys, una edat difícil, una edat que horroritza a tots els pares. Jo tenia xicot des de feia un any, en Zack, i això tampoc els feia massa gràcia. Aquell dia vaig arribar a casa a les sis en punt i els vaig dir que havia de parlar amb ells a l'hora de sopar. L'hora de sopar va arribar i els vaig explicar el que em

passava, havia quedat embarassada. La seva reacció en sentir això em va fer molt mal, massa. Sempre recordaré les paraules del meu pare: “Fa un temps et vaig dir que no volia que anessis amb en Zack, ara vull que vagis amb ell i no tornis mai més en aquesta casa”. Vaig quedar de pedra i, no només jo, la meva mare també, però ella no va dir res i va marxar a la seva habitació. El meu pare va marxar, però no sé a on. Em vaig quedar dreta al mig del menjador sola, sense saber exactament què fer. Em vaig asseure al sofà sense obrir la televisió, pensant.

A continuació em vaig aixecar, vaig anar a la meva habitació i vaig fer les maletes. Vaig sentir la meva mare plorant a llàgrima viva. No vaig fer-ne cas, vaig obrir la porta i vaig marxar per sempre.

Vaig anar a viure a casa d'en Zack amb tota la seva família durant un any. Estava a la mateixa ciutat que els meus pares, però com que Barcelona és gran, no ens vam trobar mai. Després, quan vam decidir casar-nos, vam anar a viure a un petit poble al costat de Londres per desconnectar i, a més, per no molestar als pares d'en Zack, ja que en Ryan de petit es passava el dia plorant. Allà hi vam estar dos anys. Res va funcionar com ens esperàvem: jo no vaig trobar feina i en Zack, tot i que tenia una bona feina, trobava molt a faltar a la seva família. Vam tornar. Ens vam traslladar a una ciutat a prop de Barcelona, a mitja hora de casa els seus pares.

Ens hi hem quedat fins ara, és una ciutat bastant tranquil·la i la casa on vivim és molt gran, massa gran per a tres persones, però això jo ho solucionarem d'aquí a un temps.

I això és el resum de la meva vida, des de l'adolescència fins ara.

Aquell senyor, l'únic que me va dir va ser: “una vida complicada, suposo”.

De cop, els dos vam notar com la persona que teníem al seient de davant es posava molt nerviosa. La vam mirar, no es parava de moure. Quan va veure que l'observàvem es va tancar la cara amb el diari que portava a la mà i es va aixecar i va marxar. En arrepenjar la mà a la barana per aixecar-se li vaig veure, no va tenir temps d'amagar-la. Portava la polsera, la polsera que teníem igual. L'havíem comprat en un viatge que havíem fet a París quan jo només

tenia tres anys. No podia creure que encara la portés. Jo tampoc me l'havia tret mai, però pensava que ell m'havia volgut oblidar per sempre.

Aleshores, me'l vaig quedar observant. Ell es va dirigir a la porta, es va girar un moment, les nostres mirades es van compenetrar durant uns breus segons. La porta es va obrir i ell va marxar.

No el vaig tornar a veure mai més. Sí, era el meu pare. Allò que va passar aquell dia em va fer gairebé més mal que el dia que m'havia fet fora de casa. No em va donar l'oportunitat ni tant sols de parlar-hi un moment. Jo li volia demanar perdó per haver-lo fet enfadar tant aquell dia i li volia demanar si us plau que tornés a ser el meu pare. Em vaig enfadar tant per no deixar-me parlar amb ell que vaig treure'm la polsera i la vaig tirar al primer contenidor que vaig trobar.

Sí, sempre me'n penediré.

Sílvia Sastre